

tilvebragt, hvis Københavns kommune havde indvilliget i at overtage huset og stille det til rådighed for beboerne.

Da beboerne, der risikerede en konfrontation med politiet, imidlertid forlod ejendommen, svigtede kommunen fuldstændig. Kommunen lod simpelt hen, som om problemet nu var forsvundet.

Københavns kommune har derfor brug for støtte til løsning af disse problemer.

Derfor foreslås det, at kommunen får statslig støtte til indretning af 1000 midlertidige ungdomsboliger. Disse boliger skal indrettes i de tomme bygninger i København. Der kan både være tale om boliger, som indrettes med henblik på at kunne bruges på acceptabel vis i en kortere årrække, og om istandsættelser, som tager sigte på regulær genopretning af tomme ejendomme med henblik på permanent anvendelse.

Organisatorisk skal der sikres regler, der gør det muligt for Københavns kommune selv at forestå dette arbejde. En del af pengene og husene skal stilles til rådighed for unge på deres egne betingelser i det omfang, de selv ønsker at indrette og administrere en ejendom. Den øvrige del af ejendommen indrettes af kommunen og får status som ungdomsboliger.

VS foreslår, at staten i 1987 yder Københavns kommune et tilskud på 200 mill. kr. til opgaven.

Reglerne skal indrettes således, at det bliver muligt at gennemføre den fysiske indretning af boligerne på kort tid. Reglerne skal derfor kun omfatte disse 1000 boliger og skal altså ikke afvente generelle ændringer af byfornyelseslovgivningen m.v.

Et af de store problemer på ungdomsboligområdet er den store husleje, som private udlejere er i stand til at opnå ved udlejning af private værelser til unge, der må tage, hvad der udbydes.

Huslejeniveauet er derfor skruet i vejret, og f.eks. har det Centrale Indstillingsudvalg (CIU) i hovedstadsområdet foretaget en undersøgelse, der viser, at halvdelen af de ledige værelser i København pr. 18. juli 1986 kostede omkring 1.400 kr. om måneden.

Et kollegieværelse koster normalt omkring 900 kr. om måneden. De private værelser, som udlejes er ofte af ringe standard. Ifølge Danske Studerendes Fællesråd er 80 pct. af de private værelser under 20 m², kun 30 pct. har eget toilet, mens kun 21 pct. har eget bad.

DSF har yderligere gjort opmærksom på, at med 60.000 unge på private værelser havde udlejerne i 1985 en indtægt på omkring 800 mill. kr. Denne indtægt er skattefri, hvilket svarer til et

statstilskud på omkring 400 mill. kr. Dette vældige statstilskud har ikke formået at presse huslejen ned i nærheden i kollegiehuslejen.

Derfor må der indføres en kommunal værelsesanvisning og en ordning, hvorefter udlejere af private værelser skal have forhåndsgodkendt huslejen for de værelser, der ønskes udlejet, hos Huslejenævnet.

For yderligere at medvirke til skabelsen af et mere rimeligt og stabilt huslejeniveau på ungdomsboligområdet foreslås en forbedret huslejestøtte til kollegier. Forslagsstillerne så gerne en mere langsigtet løsning, der skulle bygge på samme princip som boligydelsen, dvs. at nettohuslejen for den enkelte højest skal udgøre 15 pct. af indtægten.

Men indtil dette kan gennemføres, foreslås et loft over kollegiehuslejerne på 800 kr.

Ud fra en bedømmelse af de uddannelsessøgendes indtægtsforhold findes det ikke forsvarligt at opkræve mere end ca. 800 kr. i husleje for et enkeltværelse. Dette er endda i overkant.

Beboerne på kollegier/ungdomsboliger har i øjeblikket alt for ringe indflydelse på deres egen boligsituation og deres eget kollegium. Sammenlignet med f.eks. almennyttigt byggeri, især andelsboligforeninger, er tilstanden helt uholdbar, idet kollegianerne kun har ret til en tredjedel af pladserne i bestyrelsen.

Derfor må der for det første indføres beboervalgt flertal i bestyrelsen (mindst $\frac{2}{3}$ af pladserne), og desuden må det sikres, at beboermødet/kollegianerrådet som minimum får samme rettigheder, som afdelingsmødet har i en almennyttig boligafdeling (boligbyggerilovens § 15, stk. 8-12).

Endelig skal en sikring af beboerdemokratiet også indeholde en ophævelse af boligbyggerilovens bestemmelser om indgreb imod huslejeaktioner (§ 77) og ophævelse af den bestemmelse, der giver boligministeren adgang til at sætte et kollegium under administration (§ 74, stk. 3).

Et særligt problem har plaget ungdomsboligbyggeriet i den senere tid, nemlig udhulingen af rammebeløbet. I en analyse udarbejdet af landsforeningen Ungbo, august 1986, gennemgås problemet, og det oplyses, at rammebeløbet bør forhøjes med 10-30 pct. én gang for alle. Der peges dog også på alternative løsninger, herunder især at rammebeløbet kunne fastlægges efter samme retningslinjer, som gælder for almennyttigt nybyggeri.

Studenterrådet ved Århus Universitet har i et brev til boligministeren peget på lignende løsningsmuligheder (forhøjelse af rammebeløbet med 20-30 pct. eller en ordning svarende til det almennyttige nybyggeris rammebeløb, hvor udgangspunktet